

Recht op een eerlijk proces en onafhankelijk rechter.

En hoe dit ook zelf te bewerkstelligen. Ik stelt dat dit nieuwe grondwettelijke recht een anker moet worden voor mensen die de moed hebben om op te staan tegen de gevestigde macht.

Het is van groot belang dat het recht op een eerlijk proces in de Grondwet is verankerd. De klassieke grondrechten zijn bedoeld om de burger te beschermen tegen de overheid, de almachtige staat. Berechting binnen een redelijke termijn is een essentieel onderdeel van het recht op een eerlijk proces; Het is daarom ook expliciet opgenomen in artikel 17 van de Grondwet. "Justice delayed is justice denied."

Een eerlijk proces van een rechtsgang begint dan ook bij een eerlijk en open overheid bestuursrechtelijk De Wet open overheid (Woo) regelt het recht op informatie over alles wat de overheid doet. Het is de opvolger van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob). Een bestuursorgaan draagt er zorg voor dat de documenten die het ontvangt, vervaardigt of anderszins onder zich heeft, zich in goede, geordende en toegankelijke staat bevinden. Maar ook civiel rechtelijk in handelen van rechtshandelingen met rechtsgevolgen voor de burger. De waarheidsplicht en de geraden gevolgtrekking art 21 RV strafbaar >> art 227a Sr art 227b Sr >>schade art 6:162 BW Wanneer een procespartij de waarheidsplicht schendt, kan de (civiel) rechter daaruit de gevolgtrekking maken die hem geraden voorkomt.

Wat houdt de waarheidsplicht in?

Procespartijen zijn op grond van art. 21 Rv verplicht om alle voor de gevraagde beslissing relevante informatie volledig en waarheidsgetrouw aan te voeren: de gronden die tot toe- of afwijzing leiden, de stellingen die de gronden onderbouwen én de bescheiden waaruit de juistheid van die stellingen volgt. Daarbij is de vraag niet of (is bewezen dat) een partij een feit en de relevantie ervan kende, maar of zij die had behoren te kennen. Opzet is dus niet vereist om van een schending van de waarheidsplicht te kunnen spreken; Art 3:11 BW is hierin zeker niet onbelangrijk ter goeder trouw.

Stand van zaken in bescherming.

Artikel 6 van het EVRM biedt heel veel bescherming maar art 17 GW breidt de bescherming verder uit. Dit is ook een verbetering ten opzichte van de bepalingen 47 tot en met 52 uit het EU-Handvest. Die zijn immers alleen van toepassing op geschillen waarbij EU-recht van toepassing is.

Waarom is deze bescherming tegen de misdaden van overheid belangrijk.

Ook tijdens de coronacrisis heeft de overheid zich van haar slechtste kant laten zien als het gaat om het tolereren van een afwijkende mening. Niet-gevaccineerden werden veroordeeld als misdadigers. Ze kregen zelfs de schuld van de coronadoden onder gevaccineerden. Ze kregen met de woorden van minister De Jonge dat het een pandemie van de ongevaccineerden zou zijn, zelfs de schuld van de hele pandemie. Kinderen en jongeren werden aan gewezen als schuldigen als het gaat om besmettingen en het uiteindelijk overlijden van kwetsbare ouderen. Het zijn grensoverschrijdende beschuldigingen door de overheid, in het beste geval smaad en laster en in het ergste geval zelfs dood door schuld.

Het zijn gebeurtenissen die onderstrepen in welke onmenselijke verschrikkingen je terecht komt als de gevestigde politieke machthebber jouw recht op een eerlijk proces dwarsboomt of in het ergste geval zelfs strafrechtelijke vervolging misbruikt om je kapot te maken. Het ongekende onrecht dat ouders en kinderen is aangedaan in de toeslagenaffaire, kwam aan het licht door de vasthoudendheid van deze Kamer. Dat is niet voorkomen doordat de wet- en regelgeving zo goed in elkaar zit en het recht op een eerlijk proces is gegarandeerd.

De affaire is een onverteerbare schandvlek op de Nederlandse rechtsstaat die is veroorzaakt door de overheid. Het vertrouwen in onze rechtsstaat ligt aan diggelen. Ouders zijn vermorzeld, tot wanhoop gedreven en aan de bedelstaf geraakt. Ze probeerden hun recht te krijgen bij de rechter, maar in plaats van recht kregen zij straf. Kinderen werden van hun ouders gescheiden door middel van door de overheid gelegitimeerde staatsontvoeringen. De overheid als dader; probeer daar maar eens van te winnen in een proces!

Het oplossen van de misstanden als gevolg van de toeslagenaffaire getuigt van nog meer onrecht, nog meer bureaucratie en nog meer molenstenen waartussen de slachtoffers vermalen worden. En het is nog steeds niet gestopt. Ouders en kinderen zijn nog steeds gescheiden.

Elke dag is er één te veel. Ik benadrukt dat het herstel van de geleden schade onlosmakelijk onderdeel is van het recht op een eerlijk proces en dat het recht op schadeherstel met deze grondwetswijziging ook een grondwettelijk recht wordt.

Onlangs werd duidelijk hoever de overheid ging in het volgen van mensen met kritiek. Het leger werd ingezet en er werd een speciale legereenheid in het leven geroepen om mensen met een afwijkende mening op te sporen en te verklikken. Deze mensen, waaronder ikzelf, werden opgejaagd en veroordeeld door een leger van twittertrollen alsof ze een misdaad begingen door hun mening op te schrijven. Ik heb zelf ervaren hoe ontwrichtend deze acties waren en hoe familiebanden, carrières en vriendenkringen hierdoor onder grote druk werden gezet. De regel dat je in Nederland onschuldig bent tot je veroordeeld bent, misschien wel de belangrijkste pijler van het recht op een eerlijk proces, geldt in de sociale media helaas niet, zo lijkt het. Deze overheid maakt er zelfs gebruik van.

Een redelijke termijn is een essentieel onderdeel van het recht op een eerlijk proces

Wat een redelijke termijn is, is afhankelijk van de context van een rechtszaak. Het blijft, ook met opname van deze notie in de Grondwet, echt een hoofdzaak voor de rechter. De termijn zelf is derhalve niet grondwettelijk vastgelegd. Er is wel veel jurisprudentie over wat een redelijke termijn is. Daaruit volgt dat voor strafzaken elke aanleg maximaal twee jaar mag duren, behoudens bijzondere omstandigheden. Voor bestuursrechtelijke zaken geldt dat zowel de bezwaar- en beroepsfase samen als die voor het hoger beroep elk maximaal twee jaar mogen duren. Voor civiele zaken geldt maatwerk voor wat een redelijke termijn is. In civiele zaken kan er bij overschrijding van de redelijke termijn een schadevergoeding worden toegekend.

Op basis van het artikel dat we hier voor hebben liggen, (art 17 GW) maar ook op basis van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is het uitgangspunt dat er in Nederland een eerlijk proces moet plaatsvinden.

Een eerlijk proces begint dus met openheid van zaken wie, wat, waar, waarmee, wanneer, welke wijze en waarom.

Zo ik ook in mijn boek Ken uw Recht beschrijf een art 21 Rechtsvordering op waarheid informatie aan leveren. Welke strafbaar is wanneer die niet gebeurt. En dat ook automatisch tot een onrechtmatige daad leid en daar mee een verbintenis tot schade vergoeding leid.

We zetten het even op een rijtje

publiekrecht het menselijk recht UVRM grondwet en verdragen privaatrecht

Preambule UVRM derde alinea: Overwegende, dat het van het grootste belang is, dat de rechten van de mens beschermd worden door de suprematie van het recht, opdat de mens niet gedwongen worde om in laatste instantie zijn toevlucht te nemen tot opstand tegen tirannie en onderdrukking;

Preambule grondwet voor art 1 GW anno 30 augustus 2022

Doel daarvan is een relatie te leggen tussen de grondwet en degenen voor wie die Grondwet bestemd is. Zo'n preambule of algemene bepaling bevat dan verwijzingen naar begrippen als rechtsstaat, democratie en grondrechten.

Discussie over het toevoegen van een preambule of een algemene bepaling is niet nieuw. Als in de jaren vijftig van de vorige eeuw kwam het aan de orde. Zo bevat Het [Statuut van het Koninkrijk der Nederlanden](#) uit 1954 wel een preambule. Deze tekst is gericht op de ondertekenaars van het Statuut. In 2006 adviseerde de [Nationale Conventie](#) de regering om een brede discussie over een preambule te beginnen.

Voor hoofdstuk 1 van de Grondwet is een ongenummerd artikel nu dan ook toegevoegd:
“De Grondwet waarborgt de grondrechten en de democratische rechtsstaat.”

Hoofdstuk 1. Grondrechten

Artikel 1

*Allen die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. **Discriminatie** wegens godsdienst, **levensovertuiging**, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook, is niet toegestaan.*

Strafrecht:

Artikel 2 strafrecht

*De Nederlandse strafwet is toepasselijk **op ieder** die zich in Nederland aan enig strafbaar feit schuldig maakt.*

Artikel 90quater Strafrecht

*Onder discriminatie of discrimineren wordt verstaan elke vorm van onderscheid, elke uitsluiting, beperking of voorkeur, die ten doel heeft of ten gevolge kan hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening **op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel terrein of op andere terreinen van het maatschappelijk leven, wordt teniet gedaan of aangetast.***

Artikel 16 Grondwet

Geen feit is strafbaar dan uit kracht van een daaraan voorafgegane wettelijke strafbepaling.

Artikel 17 grondwet >> 30 augustus 2022 in het Staatsblad (331)

1.

Ieder heeft bij het vaststellen van zijn rechten en verplichtingen (art 21 RV) of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging recht op een eerlijk proces binnen een redelijke termijn voor een onafhankelijke en onpartijdige rechter.

2.

Niemand kan worden afgehouden van de rechter die de wet hem toekent.

Artikel 18 grondwet

1.

Ieder kan zich in rechte en in administratief beroep doen bijstaan.

2.

De wet stelt regels omtrent het verlenen van rechtsbijstand aan minder draagkrachtigen.

Artikel 112 grondwet

1.

*Aan de rechterlijke macht is opgedragen de berechting van geschillen over **burgerlijke rechten en over schuldvorderingen.***

2.

De wet kan de berechting van geschillen die niet uit burgerlijke rechtsbetrekkingen zijn ontstaan, opdragen hetzij aan de rechterlijke macht, hetzij aan gerechten die niet tot de rechterlijke macht behoren. De wet regelt de wijze van behandeling en de gevolgen van de beslissingen.

(administratief bestuursrecht)

Artikel 113 grondwet

1.

*Aan de rechterlijke macht is voorts opgedragen de berechting van **strafbare feiten.***

2.

Tuchtrechtspraak door de overheid ingesteld wordt bij de wet geregeld.

3.

*Een straf van vrijheidsontneming kan **uitsluitend door de rechterlijke macht worden opgelegd.***

4.

Voor berechting buiten Nederland en voor het oorlogsstrafrecht kan de wet afwijkende regels stellen.

Derde afdeling. Algemene voorschriften voor procedures voor Rechtsvordering!

Waarheid plicht van partijen

Artikel 21 Burgerlijke rechtsvordering

*Partijen zijn verplicht de voor de beslissing van belang zijnde feiten **volledig en naar waarheid aan te voeren.** Wordt deze verplichting niet nageleefd, dan kan de rechter daaruit de gevolgtrekking maken die hij geraden acht.*

Artikel 26 Burgerlijke rechtsvordering

De rechter mag niet weigeren te beslissen.

De maatstaf waaraan de rechter het gedrag van procespartijen afmeet, is of zij zich voldoende hebben verdiept in de context van hun zaak en in de vraag of de feiten die hun voor ogen staan wel kloppen en volledig zijn. Het doel van deze gedeeltelijke objectivering van de waarheidsplicht is enerzijds om partijen aan te zetten tot maatschappelijk zorgvuldig procederen en anderzijds om procedures niet te doen verzanden in bewijsperikelen over het al dan niet bestaan van opzet tot het onvolledig of onjuist informeren van de rechter. Je hebt dus zelf een onderzoek plicht naar de aspecten van art 3:44 BW art 6:228 BW precontractuele informatie plicht nageleefd is of niet? is een verbintenis rechtmatig tot stand gekomen? Heb je zelf je onderzoeksplicht gedaan?

Ieder dien zich in het geding onthouden van bedrog en valsheid in geschrifte; en ter goeder trouw te handelen art 3:11 BW. Goede trouw van een persoon, vereist voor enig rechtsgevolg, ontbreekt niet alleen, indien hij de feiten of het recht, waarop zijn goede trouw betrekking moet hebben, kende, maar ook indien hij ze in de gegeven omstandigheden behoorde te kennen. Onmogelijkheid van

onderzoek belet niet dat degene die goede reden tot twijfel had, aangemerkt wordt als iemand die de feiten of het recht behoorde te kennen.

Art 3:14 BW Een bevoegdheid die iemand krachtens het burgerlijk recht toekomt, mag niet worden uitgeoefend in strijd met geschreven of ongeschreven regels van publiekrecht.

Artikel 227 Strafrecht (voor de duidelijkheid dat is publiekrecht.)

1.

Hij die in een authentieke akte een valse opgave doet opnemen aangaande een feit van welks waarheid de akte moet doen blijken, met het oogmerk om die akte te gebruiken of door anderen te doen gebruiken als ware zijn opgave in overeenstemming met de waarheid, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie.

2.

Met dezelfde straf wordt gestraft hij die opzettelijk gebruik maakt van de akte als ware de inhoud in overeenstemming met de waarheid dan wel opzettelijk de akte aflevert of voorhanden heeft, terwijl hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat die akte bestemd is voor zodanig gebruik.

Artikel 227a Strafrecht

Hij die, anders dan door valsheid in geschrift, opzettelijk niet naar waarheid gegevens verstrekt aan degene door wie of door wiens tussenkomst enige verstrekking of tegemoetkoming wordt verleend, wordt, indien het feit kan strekken tot bevoordeling van zichzelf of een ander, terwijl hij weet of redelijkerwijze moet vermoeden dat de verstrekte gegevens van belang zijn voor de vaststelling van zijn of eens anders recht op die verstrekking of tegemoetkoming dan wel voor de hoogte of de duur van een dergelijke verstrekking of tegemoetkoming, gestraft met gevangenis straf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie.

Artikel 227b Strafrecht

Hij die, in strijd met een hem bij of krachtens wettelijk voorschrift opgelegde verplichting, opzettelijk nalaat tijdig de benodigde gegevens te verstrekken, wordt, indien het feit kan strekken tot bevoordeling van zichzelf of een ander, terwijl hij weet of redelijkerwijze moet vermoeden dat de gegevens van belang zijn voor de vaststelling van zijn of eens anders recht op een verstrekking of tegemoetkoming dan wel voor de hoogte of de duur van een dergelijke verstrekking of tegemoetkoming, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie.

In je zoektocht naar de waarheid waar feite van recht gevraagd worden zo als machtigingen mandaten of ander aktes overeenkomsten, die niet naar waarheid worden aangeleverd het recht van jouw of hun recht aantoonbaar te maken, dan worden dit onrechtmatigdadn zo strafrecht stelt welke van rechtswege nietig zijn dus nooit in rechtshandelen met rechtsgevolgen hebben kunnen bestaan. Ook direct via civiel recht vernietigt kunnen worden. Maar ook direct tot een verbintenis van boek 6 BW leiden in de plicht tot schade vergoeding die jij leid door hun onrechtmatige daden.

Titel 3. Onrechtmatige daad

Afdeling 1. Algemene bepalingen

Artikel 162

1.

Hij die jegens een ander een onrechtmatige daad pleegt, welke hem kan worden toegerekend, is verplicht de schade die de ander dientengevolge lijdt, te vergoeden.

2.

Als onrechtmatige daad worden aangemerkt een inbreuk op een recht en een doen of nalaten in strijd met een wettelijke plicht of met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, een en ander behoudens de aanwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

3.

Een onrechtmatige daad kan aan de dader worden toegerekend, indien zij te wijten is aan zijn schuld of aan een oorzaak welke krachtens de wet of de in het verkeer geldende opvattingen voor zijn rekening komt.

Dus in rechte ga je eerst naar waarheid informatie opvragen via een juridisch verklaring en daar in een rechtsvordering art 21 RV doen die waarheid op tafel te verkrijgen in jouw recht dat te doen. Komt het niet de je aangifte en start je een kort geding die op tafel te eisen. In jou en ieders algemeen belang in Recht op een eerlijk proces en onafhankelijk rechter.

Is de rechte niet onafhankelijk en verduistert deze de wet of doet deze uitspraken die tegen de regels van volkenrechtelijk organisaties zijn(je mensenrechten en grondrechten) gaat het volgende op Wet algemene bepalingen Geraadpleegd op 09-06-2023.

Geldend van 01-01-2012 t/m heden

Art 11 : De regter moet volgens de wet regt spreken: hij mag in geen geval de innerlijke waarde of billijkheid der wet beoordeelen.

Art 13 : De regter die weigert regt te spreken, onder voorwendsel van het stilzwijgen, de duisterheid of de onvolledigheid der wet, kan uit hoofde van regtsweigering vervolgd worden.

*Art 13a : De regtsmagt van den regter en de uitvoerbaarheid van regterlijke vonnissen en van authentieke akten worden **beperkt door de uitzonderingen in het volkenrecht erkend.***

Beperkt door de uitzonderingen in het volkenrecht erkend. Wat betekend dat?

In een monistische opvatting vormen het internationale recht en het nationale recht één rechtssysteem. Uitgaande van de opvatting dat het internationale recht van hogere orde is dan het nationale recht betekent dat dat het internationale zonder verdere omzetting direct kan worden toegepast in het nationale recht. Het internationale recht heeft interne werking. Voor iedere nationale rechter kan men zich op dat internationale recht beroepen. Een strikt monistische opvatting impliceert bovendien dat nationale rechtsnormen die in strijd zijn met geldend internationaal recht volgens het derogatieprincipe Lex superior derogat legi inferiori buiten toepassing moeten blijven. Voorbeelden van door het monisme beheerste stelsels zijn Nederland, Frankrijk en België.

Dan is internationaal recht automatisch deel van de nationale rechtsorde. Omzetting van internationaal recht naar nationaal niveau via een speciale wet is dan niet nodig. Heeft een lidstaat echter gekozen voor het dualisme, dan moet internationaal recht worden omgezet of getransformeerd naar nationaal recht via een aparte wet. Nederland kent een (gematigd) monistisch stelsel. Dit monisme blijkt uit een uitspraak van de Hoge Raad uit 1919. Art. 93 Gw legt niet het monisme vast, maar stelt vast dat een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties verbindende kracht hebben nadat zij zijn bekendgemaakt. Dat wil zeggen dat burgers hierop voor een nationale rechter een beroep kunnen doen, of dat het hen kan worden tegengeworpen. Als dat het geval is, zegt artikel 94 Gw, hebben de internationaalrechtelijke regels voorrang op Nederlandse regels die daar van afwijken. Volgens de uitspraak van de Hoge Raad in het Nyugat-arrest uit 1959 geldt dit niet voor regels van internationaalrechtelijk gewoonterecht.

Verdragen worden bekendgemaakt in het Tractatenblad. Het criterium om 'eenieder te verbinden' blijkt uit de tekst van de bepaling. Woorden als bevorderen, stimuleren, uitvoeren of het maken van beleidsregels duiden op het nemen van maatregelen door de overheid. Die zijn dus niet voor eenieder bindend.

Nu we weten dat er binnen de nationale rechtsorde een beroep kan worden gedaan op een internationaalrechtelijke bepaling uit bijvoorbeeld een verdrag, rijst de vraag of nationaal recht moet wijken in geval van strijd met internationaal recht. Art. 94 Gw zegt hierover het volgende:

'Binnen het Koninkrijk geldende wettelijke voorschriften vinden geen toepassing, indien deze toepassing niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties.'

Kortom, in geval van strijd tussen internationaal en nationaal recht, wordt nationaal recht alleen in geval van een ieder verbindende bepalingen opzijgezet. Dit is het geval als er sprake is van rechtstreekse werking. In jurisprudentie heeft de Hoge Raad zich hierover uitgesproken (HR 18 april 1995, NJ 1995, 619)

Er is echter één beperking, zoals omschreven in art. 120 Gw. De rechter mag verdragen niet toetsen aan de Grondwet. Sterker nog, volgens art. 93 juncto art. 94 Gw gaan een ieder verbindende bepalingen van besluiten van volkenrechtelijke organisaties voor op Nederlandse wetten inclusief wetten in formele zin. Hiermee wordt voorkomen dat de rechter op de stoel van het parlement gaat zitten. Die nu echter hebben besloten dat het behoud van de rechtstaat alleen mogelijk is door: 30 augustus 2022 in het Staatsblad (331) ***Ieder heeft bij het vaststellen van zijn rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging recht op een eerlijk proces binnen een redelijke termijn voor een onafhankelijke en onpartijdige rechter.***

Niemand kan worden afgehouden van de rechter die de wet hem toekent.

De Grondwet heeft nu een inleidende bepaling, in een ongenummerd artikel vóór artikel 1. Zo'n artikel heet een algemene bepaling. Hierin staat dat ***de Grondwet de grondrechten en de democratische rechtsstaat waarborgt.***

Voor civiel recht geldt: Uit jurisprudentie over de reikwijdte van de waarheidsplicht volgt verder dat procespartijen alle voor de beslissing relevante feiten uit eigen beweging moeten aanvoeren,

HR 9 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU9204, NJ 2012/174; Hof Arnhem-Leeuwarden 21 augustus 2018, ECLI:NL:GHARL:2018:7647, r.o. 2.16; Hof 's-Hertogenbosch 5 februari 2019, ECLI:NL:GHSHE:2019:396, r.o. 12.3.3; Rb. Limburg (ktr. Maastricht) 4 juli 2018, ECLI:NL:RBLIM:2018:6279, r.o. 3.2; Rb. Den Haag (vzr.) 29 juli 2019, ECLI:NL:RBDHA:2019:8237; Rb. Limburg 7 augustus 2019, ECLI:NL:RBLIM:2019:7281, r.o. 13.2.2.

ook als die feiten nadelig zijn voor hun eigen positie. Ter voorkoming van misverstand: ook het ontkennen van feiten waarvan men weet of behoort te weten dat zij waar zijn, is in strijd met de waarheidsplicht.

De Bock 2011, par. 2.4.1; Hof Arnhem 27 juli 2004, ECLI:NL:GHARN:2004:AR4652, r.o. 4.4; Hof 's-Hertogenbosch 7 juni 2016, ECLI:NL:GHSHE:2016:2302, r.o. 3.7.2; Hof 's-Hertogenbosch 7 maart 2017, ECLI:NL:GHSHE:2017:890, r.o. 6.13-6.15; Hof Amsterdam (OK) 21 mei 2019, ECLI:NL:GHAMS:2019:1720, r.o. 3.4.

Op de reikwijdte van de zorgplicht van partijen t.a.v. de feiten ga ik hier niet nader in; zie daarvoor: C.J-A. Seinen, 'De waarheidsplicht van art. 21 Rv en de voor de beslissing relevante feiten', TvPP 2020, afl. 2, p. 29-34.

De waarheid is een fundamentele beginselen van procesrecht. rt. 21 en 22 Rv regelen dus niet alleen een plicht voor partijen en een bevoegdheid voor de rechter, maar codificeren samen aspecten van een aloude kernwaarde van ons procesrecht: dat rechterlijke uitspraken zo veel mogelijk gebaseerd horen te zijn op de materiële waarheid.

Kamerstukken II 2018/19, 35263, nr. 3, par. 4.4, p. 10 benoemt art. 19-22b en 25-30 Rv en art. 4, 5, 7, 12 en 13 Wet RO als 'grondrechten en fundamentele beginselen van procesrecht'.

Daarom meen ik dat de uit hoofde van het waarheidsbeginsel op alle procesdeelnemers rustende plicht om eraan bij te dragen dat de rechterlijke uitspraak zoveel mogelijk gebaseerd is op de materiële waarheid, een basisvoorwaarde is zonder welke niet meer gezegd kan worden dat het proces eerlijk is. Zonder het waarheidsbeginsel is ons stelsel van procesrecht niet langer geloofwaardig, eerlijk en werkbaar. Rechtsbeginselen vormen de grens waaronder geen sprake is van recht(matig gedrag) regels die strijden met een rechtsbeginsel, zijn daarom ongeldig.

De bestaande regelgeving en de jurisprudentie over redelijke termijnen vormen niet vanzelfsprekend een garantie voor een eerlijk proces.